

Kéringer László (ének) és Borbély László (zongora) hangversenye

1. Sály László: Tamburás öreg úr (Arany János)

2. Robert Schumann: Liederkreis, Dalkoszorú, op.39 (Joseph von Eichendorff)

I. IN DER FREMDE – IDEGENBEN *Felhőgomolyaggal üzen hazám, villám vet előtte lobot, de rég halott az apám s az anyám, s nem ismer senki sem ott. Eljő az idő, eljő hamar, mikor életem is letelik, az erdei lombusogás betakar, s nem ismer senki sem itt.*

II. INTERMEZZO *Szívem mélyébe zártam mennyei arcodat, onnan néz rám vidáman az egész nap alatt. Halkan dúdol a szívem egy régi éneket, amely a szélbe libben és tehozzád siet.*

III. WALDESGESPRÄCH - ERDEI PÁRBESZÉD *Hideg van s késő este már, az erdőben ki jár? Magad vagy, nagy a rengeteg, szép hölgy, el hadd kísérjelek! „A férfi-álság végtelen, fájdalomtól tört meg szívem, vadászkürt zeng imitt-amott, fuss! Nem tudod, hogy ki vagyok.” Nőn és lovon dúsgazdag ék, a fiatal test csodaszép, látom - Úristen, el ne hagyj! - a Lorelei boszorka vagy. „Jól mondd - magas szirtfokon a Rajna fölött lakozom. Hideg van és későre jár, e vadonból nem jutsz ki már.”*

IV. DIE STILLE - A CSEND *Nem tudja, találja ki senki, mily jól érzem magamat! Csak egy legyen, egy, aki sejtí, másoknak tudni nem szabad. Nem ily mélységes a csend a hómezőn odakinn, a csillag nem némább odafenn, mint gondolataim. Szeretnék szállni madárként, repülni a tengeren át, a tengeren át s tovább még, míg elérem az égi hazát.*

V. MONDNACHT - HOLDAS ÉJ *A földet mintha csendben megcsókolná az ég, s az fényziromlepelben álmodna róla épp. Mezőn fut át a szellő, kalászkok inganak, halkan susog az erdő csillagmennye alatt. Mintha szülőhőnébe repülne, úgy lebeg lelkem, szárnyát kitérve, a csendes táj felett.*

VI. SCHÖNE FREMDE - SZÉP IDEGENSÉG *Borzongás járja át a fákat, mint hogyha omladozó romok körül a régi istenárnyak tartanának őrzőjáratot. Fantasztikus éj, magadra véve derengő, titkos köntösöd, mily zagyva álomként beszélsz te hozzám a mirtuszfák mögött? Vágytól fűtött tekintetet vet reám a csillagfényes ég, megrészegetve kecsegtet új boldogsággal a messzeség.*

VII. AUF EINER BURG - EGY VÁRBAN *A vén lovagot legyőzte zsákmányles közben az álom; dől rá az esők özönje, az erdő átzúg a rácson. Szakáll s haj egybefonódva, fodor és mell megkövülve, így vár évszázadok óta a néma őrhelyen ülve. Kinn csend és nyugalom lakozgat, mind völgybe húzódtak innen, csak vadmadarak dalolnak a sok üres ablakívben. Lenn násznépet visz a Rajna a nap fényében aranylón, zene hangja száll magasba, s csupa könny a szép menyasszony.*

VIII. IN DER FREMDE – IDEGENBEN *Hol itt, hol ott csobogtat az erdő patakat, a hangjuk egybeolvad, nem tudom, hol vagyok. Csalogánytorkok ontják daluk a fák között, mint hogyha visszahoznák a hajdani szép időt. A holdsugárözönben megüti szememet egy kastély lenn a völgyben, bár még jó messze lehet. Kertjében, mintha látnám, ott vár piros, fehér rózsák között a drágám, aki, jaj, rég már nem él.*

IX. WEHMUT – BÁNAT *Tudok dalolni olykor, s magam vígnak hiszem, de könny tör közbe sokszor, így lesz szabad szívem. Tavasz leheletétől csalogányhad dalol, börtöne üregéből a vágy éneke szól. Jókedv száll a szívekbe, ha csüggnék e dalon, de egy sem érzi, benne mily mély a fájdalom.*

X. ZWIELICHT - ESTI SZÜRKÜLET *Szárnyát bontja a sötétség, fák ingnak, felhőuszályok jönnek mint nyomasztó álmok - mit jelentsen ez a rémség? Hogyha van egy kedves őzed, egyedül ki ne ereszd őt! Vadászok járnak az erdőt, kürt szól, hangok kergetőznek. Ha van e földön barátod, ne bízz benne, praktikája, míg mosolyog szeme, szája, csalfán szít háborúságot! Ami elmerül ma éjjel, újjá fog születni holnap. Vége lesz minden dolognak, maradj mindig józan, éber!*

XI. IM WALDE - AZ ERDŐBEN *Lakodalmas nép vonult a hegyen, a madarak énekeltek, lovas villódzott, kürt szólótt ércesen, jókedve volt a menetnek. S előbb, mint hittem, a zaj tovaszállt, mindent vak éj temetett be, csak az erdő küldte halk moráját, s iszonyat nyilalt szívembe.*

XII. FRÜHLINGSNACHT - TAVASZI ÉJ *Vándorló madársereg száll a légben a kert felett, megjött tavaszt jelent már, virág fakad idelent. Ujjongva s zokogva érzem, ez nem is igaz talán, a holdfény elhozza nékem újra az összes csodám. Hold s minden csillag susogja, s vélük az alvó liget, csalogánykórus dalolja, tied lett ő, a tied.*

(Hárs Ernő fordítása)

3. Sári József: Két Kosztolányi dal – 1. Intermezzo: Most tetszenek nékem az üvegek...

4. Varga Abigél: Es liegt der heisse Sommer (Heinrich Heine)

Ott virul a forró nyár a kicsi arcodon; míg dermesztő a téli árny, mit szívedben hordozol. De más lesz ám ez nemsokára, imádott angyalom! Tél költözik az orcádra, míg szívedben nyár honol. (Tauber Ferenc fordítása)

5. Sári József: Két Kosztolányi dal – 2. Intermezzo: Gyümölcsös ős...

6. Nyikolaj Andrejevics Rimszkij-Korszakov: Dalok

I. MIKOR IZGATOTTAN HULLÁMZIK A SÁRGULÓ MEZŐ... (M. J. Lermontov)

Mikor izgatottan hullámzik a sárguló rét s az élénk erdő susog a szellő hallatán, a bíborszínű szilva megbújik a kertben a zöld levél édes árnyékában; mikor illatos harmattal permetezve, vöröslő alkonykor vagy a hajnal aranyórájában, egy bokor alól ezüstös gyöngyvirág biccent barátságosan felém; mikor a jeges patak játszik a szakadékban és homályos álomba ringatva a gondolatom, titokzatos mesét duruzsol nekem egy békés tájról, ahonnan ő zubog, - akkor megbékél aggódó lelkem, a homlokom ráncai kismulnak, - és boldog lehetek a földön, és a mennyekben látom Istent...

II. VISSZHANG (François Coppée)

Magányomban felkiáltottam: „Kevésbe lesz súlyos a bánatom, ha majd egy nap a nevét kiejtem?” A visszhang így válaszolt: „Nem!” Hogyan éljek e szorongásban, mely elnyom és beborít, mint egy halotti lepel kívül-belül? A visszhang így válaszolt: "Egyedül!" Kegyelem! A sors túl szigorú! A szívem lázad! Mit kell tennem, hogy sikerüljön e lármát elhallgattatni? A visszhang így válaszolt: „Meghalni!”

III. CSENDESEN SZÁLL A MAGAS EGEKBE A LÉLEK... (A. K. Tolsztoj)

Csendesen szállt a magas egekben a lélek, búsan lehunyva szempilláit; s alóluk csillag-könnyek hullottak az űrbe, tündöklő és hosszú fénycsóvaként kígyózva mögötte. A szembejövő égítetek halkán kérdezték tőle: „Miért vagy szomorú? És mitől könnyes tekinteted?” Így válaszolt nekik: „Nem feledtem el a földet, sok szenvedést és bánatot hagytam ott. Itt csak az öröm és boldogság arcait láthatom. Az igazak lelke nem ismeri sem a bánatot, sem a gonoszságot, óh, engedj le újra a földre, Teremtőm, lenne kit megsajnálni és vigasztalni!”

IV. TEKINTETED (M. J. Lermontov)

Tekinteted ragyog, akárcsak a kézománcos ég, a hangod úgy olvasztja szájad, mint gyöngéd csók ízét. Ha hallgatom bűvös beszéded, ha szemed rám tapad, odadnám ezt a harci éket: jó grúz acélat. Tekinteted ragyog, akárcsak a kézománcos ég, a hangod úgy olvasztja szájad, mint gyöngéd csók ízét. (Fodor András fordítása)

V. CSEND ERESZKEDIK A SÁRGA MEZŐKRE... (A. K. Tolsztoj)

Csend ereszkedik a sárga mezőkre; a kihűlt levegőben a halványuló falvak felől, remegve, harang hangja száll. A lelkem tele van a tőled való elválással és keserű megbánással. És újra eszembe jut minden korholásom, és egyre csak ismételvek minden kedves szót, amit mondhattam volna neked, szerelmem, de amit konokul magamban tartottam!

VI. M. ANGYAL (M. J. Lermontov)

Egy angyal szállt az éjféle égbolton s egy csendes dalt énekelt; a hold, a csillagok, s a felhők sokasága mind hallgatta szent dalát. A büntelen lelkek boldogságáról énekelt kik édeni kertek sűrűjében lakoznak; a hatalmas Istenről énekelt, és dicsénete őszinte volt. Karjában egy fiatal lelket vitt a bánat és könnyek világába, s az ifjú lélekben dalának hangja megmaradt - szavak nélkül, de élénken. Hosszú ideig gyötrődött csodálatos áhítattal e lélek a világban; s a mennyek hangjait nem tudták pótolni a föld unalmas dalai.

VII. SZOMORÚ VAGYOK (M. J. Lermontov)

Szomorú vagyok, mert szeretlek és tudom: virágzó fiatalságodat nem kíméli meg a galád szóbeszéd kegyetlensége. Minden derűs napért vagy édes pillanatért könnyekkel és sóvárgással fizetsz majd a sorsnak. Szomorú vagyok... mert vidám vagy.

VIII. HÉBER DAL (Lev. A. Mejer)

Én alszom, de szívem ébren van. Az ajtó mögül a kedvesem hangja hallatszik: nyisd ki, mátkám, nyisd ki! Kialudt az alkony skarlátvörös lángja, a selymes rétek felett fehér harmat vándorol és gyöngy-könnyektől nyirkos hajam, hűvös éj száll le az égből... Nyisd ki, egyetlenem!

IX. RITKUL A FELHŐK ÉGI KARAVÁNJA... (A. Puskin)

Ritkul a felhők légi karavánja; bánatos csillag, esti csillag, fényugarad ezüstre festette a kiszáradt rónaságot, s a szunnyadó öbölt, s a fekete sziklák csúcsait; szeretem gyöngé fényedet a magas égbolton: felébresztette a bennem elszunnyadt gondolatokat. Emlékszem mikor felmentél az égre, mennyei ismerősöm, egy békés ország fölött, hol minden kedves a szívnek, hol karcsú nyárfák nyújtóznak a völgyekben, hol szelíd mirtusz és sötét ciprus szunnyad, és délben édesen zúgnak a hullámok. Ott egyszer a hegyekben, tele szenvedélyes gondolatokkal, a tenger felett lebegett lusta merengésem, mikor a kunyhókra leszállt az éjnek árnya - s egy a fiatal leány téged keresett a szürkületben, s a saját nevével illetett, így hívott barátnőinek.

(Anastasia Razvalyaeva fordításai)